

Kam zdaj?

Najbrž slišite ljudi, v kakšnih skrbeh so te dni po volitvah in si postavljajo vprašanja o prihodnosti, kaj bo pa zdaj, kako bo to šlo, kam naprej (trenutno so opustili mantro, saj ne bo nič drugače, in celo pozabili na strice in tete iz ozadja, a brez skrbi, to še pride), in modrujejo, da bo zelo težko, tako na desni kot na levi, pa četudi se jim uspe sestaviti. Hja, ali je bilo kadar koli zelo drugače?

Iluzorno je pričakovati, da bi se politiki različnih nazorskih idej (in zgodovine) povezali v dobro državljanek in državljanov kakor tudi države vobče, a to že vemo. Torej da bi premagali svoj ego ali kar koli jih že drži pri tem življenju, in da bi res delali za prebivalce te ljubke deželice. Ampak to so res naivna, celo idiotska pričakovanja. Saj se tudi nepolitiki, to je sosede, znanci, sodelavci, celo prijatelji, med sabo dajejo zaradi politike. Zares in vse do nepremostljivega konflikta. Običajno takrat, ko si nimajo povedati nič zelo bistvenega in ko prvi (tisti nekdo pač je indoktriniran) drugemu brezkompromisno vsiljuje svoja mnenja, omalovažuje njegove poglede na svet, torej z njim ne razpravlja konstruktivno, ampak žaljivo. Češ, njegovo stališče je edino pravilno in vsi drugi, ki ne mislijo tako, so slabiči, zavedenci, neumneži. Jasno, eno samo stališče, ki je prav, v politiki ne obstaja; distanca in zdrava skepsa do politike pa sta po mojem osebnem prepričanju nujni in edino razumni. Do levih in desnih. Če želiš razumeti stvari kot trezen zunanji opazovalec.

Prav ubogi so tisti, ki nikoli ne spregledajo, ki ne slišijo in ne vidijo, da politiki niso bistvo naših življenj. Res težko razumem ljudi, ki so za svojega vodjo (govorim o nepolitikih) pripravljeni ure in ure ter leta in leta mleti (če seveda dobijo sogovornika ali vsaj poslušalca) eno in isto. Vidim pa, da radikalna politična prepričanja prepogosto oblikuje primarno, to je družinsko okolje; vidim še, da ti jedki prepričevalci, zasvojenosti s političnim na(ob)kladanjem, živijo osamljena zasebna življenja in ves preplet nezadovoljstva prenašajo v delovno okolje, med prijatelje, skratka, pustošijo sebe in druge v vsiljevanju edinega političnega prava, za katerega pa vem, da ga sploh ne živijo, ni del njih, kar pa je v resnici od vsega najbolj nevzdržno. Intimnega prepričanja (ki, kot rečeno, to sploh ni) ne nosijo v sebi, ampak so ga zavoljo preteklosti in sedanosti nase prilepili. Kot vsako slabo etiketo, ki ob prvi vlagi odpade. Ja, tako je z vrednotami pri današnjem človeku.

Načelnost je ena izmed bolj zanimivih lastnosti. In z njo gre zagotovo skupaj pogum. Imeti ga, za načelnost. Ali kot je pred mnogo leti povedal Winston Churchill: »Pogumen je tisti, ki si upa vstati in povedati svoje. Pogumen je pa tudi tisti, ki se zna uvesti in molčati.«

SABINA OBOLNAR, ODGOVORNA UREDNICA

Sabrina Obolnar

» Intimnega prepričanja ne nosijo v sebi, ampak so ga zavoljo preteklosti in sedanosti nase prilepili. Kot vsako slabo etiketo, ki ob prvi vlagi odpade. Ja, tako je z vrednotami pri današnjem človeku.